

KÖZTELEK

KÖZ- ÉS MEZŐGAZDASÁGI LAP.

AZ ORSZÁGOS MAGYAR GAZDASÁGI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Az országos m. gazdasági egyesület tagjai ingyen kapják.
Nem tagoknak előfizetési díj:
Egész évre 10 frt, félévre 5 frt, negyedévre 2 frt 50 kr.

Megjelen minden szerdán és szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest (Köztelek),
11161-ut 25. szám.
Levelekre csak beküldött postabélyeg ellenében válaszolunk.

Közlemények az orsz. magy. gazdasági egyesület köréből.

Befizetett alapítványok és tagdíjak. Október hó folyamán.

I. Alapítványok. Néhai gróf Csáky László 210 frt
Léderer Ignác 210 frt, néhai Noszlopy Antal 210 frt.
II. Alapítványi kamatok. 1892-ik évre: gróf Széchenyi Bertalan 10 frt, gróf Széchenyi Emil 10 frt. — 1891-ik évre: Beniczky Ferencz 10 frt 50 kr., Csernovits Péter 15 frt 75 kr., néhai gróf Csáky László 10 frt 50 kr., Deutsch Sándor 10 frt, Dániel Ernő 10 frt, Ehrlich Mózes 10 frt, b. Eötvös Loránd 21 frt, Fay Halász Gida 10 frt, gr. Keglevich István 10 frt 50 kr., Markovits Antal 10 frt, Máday Izidor 10 frt 50 kr., néhai Noszlopy Antal 7 frt 88 kr., hg. Odessalchy Gyula 26 frt 25 kr., Peterdy Gábor 11 frt 3 kr., grgr. Pallavicini Ede 10 frt 50 kr., Rittich János 11 frt 3 kr., gr. Sztáray János 10 frt 50 kr., Vargits Imre 10 frt 50 kr. — 1890-ik évre: Dániel Ernő 10 frt, gr. Keglevich István 10 frt 50 kr., Vargits Imre 10 frt 50 kr., b. Splényi Béla 10 frt 50 kr., Vargits Imre 10 frt 50 kr. — 1888-ik évre: b. Splényi Béla 10 frt 50 kr., Vargits Imre 10 frt 50 kr. — 1887-ik évre: Vargits Imre 10 frt 28 kr.

III. Érdíjak. 1892-ik évre: Bodó Péter, ifj. gróf Dessewffy Miklós, Farkas László, Jaross Móricz, Kollár Kálmán, Mamuzsich Máttyás, Okolicsányi Gáspár, Wittmann János és gr. Zedtwitz Károl, egyenkint 10 frt. — 1891-ik évre: Api Ödön, Biró Kálmán, Baross Károly, Bartal Aurél, gr. Battyhány Zeigmond, Bajor József, Bernáth István, Bossányi Endre, Csányi Agost, Domokos Kálmán, Fränkel Samu, Farkas Gyula, Gonda Béla, Gnoth Agoston, György Endre, Gosztonyi Kálmán, Haas Jakab, Heltsai Ferencz, Janovics Gyula, Joseffy Jenő, Kolba Lajos, Kovácsy Iléla, Lázár L. Pál, Loak Sándor, Lónyai Ferencz,

Lakos Lajos, Mannlicher Róbert, Lászlószky Kálmán, Miklós Gyula, Maros-tordamegyei Gazdasági Egylet, Major Kálmán, Nagy Dezső, Nagy Vincze, Ordódy Vilmos, Ormódy Vilmos, Pettenkoffer Sándor, Pólya Jakab, Rök István, Radvánszky György, Suhajda István, gr. Széchenyi Aladár, Szivák Imre, Simon Róbert, Tókey Jenő, Tolnay Lajos, Vucskits Béla, Vimmer Béla és gr. Zay Miklós egyenkint 10 frtot. — 1890-ik évre: Bossányi Endre, Csányi Agoston, Engelbrecht Károly, György Endre, Haas Jakab és Ordódy Vilmos, egyenkint 10 frtot. — 1889-ik évre: Ordódy Vilmos 10 frtot. — 1888-ik évre: Ordódy Vilmos 10 frtot.

Ismeretlen tartózkodású egyesületi tagok.

Lepényi Pál *ezelőtt Geletneken,*
Onody Dezső *> Gömör-Panyiton,*
Virágh Gyula *> Budapesten,*
Lovász Antal *> Üllön,*
Illés Dénes *> Vrászlón,*
Nákó János *> N.-Szt. Miklóson,*
Gyenge Gyula *> Rétén,*
Pósa József *> Ibrányon,*
Cséh László *> Oláh Kocsárdon,*
Óváry Sándor *> Iklódon.*

Országos nemzeti kiállítás 1895-ben.

„Az 1895-ik évben Budapesten általános nemzeti kiállítás tartatik.”

Ez az első pontja annak az 5 §-ból álló törvényjavaslatsnak, a mit lapunk más helyén teljes szövegében közlünk, s

T Á R C S A

Gazdálkodás és termés.

(Csevegés kisebb kísérleteimről.)

Talaj, időjárás és munka, ez a három tényező, melyektől a termés függ. Az időjárást befolyásolni nem áll hatalmunkban, legfőképpen, hogy mely szántás által úgy a nagyon nedves, mint a túlságosan száraz időjárás ellen némileg védekezhettünk és hogy alagsóvezetés és öntözés, a föld megboronálása, esetleg meghengerelése, a növények kapálása és felhalmozása által az időjárás viszonyosságai ellen több kevesebb sikerrel harcolunk; s így, mint tényező a «munka» érvényesül. Azért kettős értékkel bír a gazdára nézve a talajon kívül a munka, azaz a *gazdálkodás*. Mindenki, a ki gazdasággal foglalkozik, tudja azt, hogy a jó talaj jobb termést ad, mint a rossz, de azért mégis van némi igazság az első tekintetre furcsának látszó közmondásban: *«Nincs rossz föld, csak rossz gazda.»* Hogy a gazdálkodásnak milyen óriási hatása van a termésre, azt a gyakorlatból vett adatokkal illusztrálni e szerény cikk feladata. És bármily csábító volna is a külföldi szakirodalmat átböngészni s a németországi lapföldjeiken és homokhangokon csodaszzerű sikerű telkesítésekről írni, mindazáltal csak arra szoritkozom, hogy honi viszonyokról beszéljek s szerény tapasztalataimból egyet-mást közöljek.

Fájdalom, még igen sok birtokos hódol azon nézetnek, hogy a gazdálkodásnak csak nagyon kevés befolyása van a termésre és hányszor tapasztalták épen a gazdatisztek, hogy a birtokos

véleménye szerint a rossz termésnek oka okvetlenül a gazdatiszt, míg a jó eredmény okát a földesur csakis a jó időjárásnak a «jó esztendő»-nek tulajdonítja. Ne is csodálkozzunk tehát, ha a gazdatiszt megfordítja a nyársat és a jó termést saját iparkodása és törekvése eredményének tartja, míg a rossz termés okát a kedvezőtlen időjárásban keresi. Mindkét nézet helytelen és a hány-szor efféle kérdést szelöztetni hallok, eszembe jutnak egykori, mélyen tisztelt főnököm *«Otocska Ignác»*, a magyar gazdák érdeműs Nestorának szavai: «A ki egyenlő viszonyok között egyenlő költséggel szebb vetést, nagyobb termést tud felmutatni, mint szomszédja, az egyszersmind jobb gazda!»

És tény, hogy képesek vagyunk a tudomány által megállapított és a gyakorlatban helyesnek talált tantételek figyelembe vételével földünknek termőképességét és így a jövedelmét is a lehető legmagasabbra fokozni; s ha ily módon gazdálkodunk, akkor a mezőgazdaság nemcsak üzlet, hanem egyuttal a legélvezetesebb foglalkozás is.

En tehát veszedelmesnek tartom, ha a gazda ellensége minden újításnak, de ép oly károsnak tartom, ha a gazda a másik szélsőségnek, az újítás mániájának hódol. Hányan vannak például, a kik a pompásan kiállított árjegyzékekben előforduló és az egekig magasított kultúrnövényeket, kisebb kísérletek eszközzése nélkül, mindjárt nagyban kezdték termelni és csak tetemes leczkepénz árán okulva, tértek józanabb utra. Haszontalan gazdálkodás, mint a *Symphytum Asperianum*, *Sorghum halepense*, csodakölest stb. ajánlanak a bizalommal teljes magyar gazdának, a kivel el akarják felejtetni, hogy milyen kitűnő takarmánynövényt bír a luczernában s a veres herében, a

a mit *Baross* miniszter mult hó 31-én a képviselőház elé terjesztett.

„A kormány ama megállapodásra jutott, hogy a magyar állam keletkezésének és fennállásának ezredik évfordulója 1895. folyamán ünnepeltessék meg.

Fényes, még a nagy nemzetek történetében is ritka esemény lesz az, méltó, hogy azt a nemzet kellő kegyelettel, kiváló fényvel, a jövőbe vetett lelkes bizalommal készítse elő és ünnepelje meg.

Ez ünneplés egyik kimagasló részletét fogná képezni a királyi védnökség alatt itt a fővárosban rendezendő országos nemzeti kiállítás.

Az ezredik évforduló nemzeti ünnep, az ünneplésnek is nemzetinek kell lennie s így a kiállítás se legyen más. Tanuja fog annak lenni az egész művelt világ, de az, a mit felmutatni tudunk és fogunk, legyen a miénk, a mi saját erőnk-ből eredett.

Egyesült erővel, benső lelkesedéssel fogjuk ezt a kiállítást rendezhetni, hogy megmutassuk minden kérdés nélkül,

takarmányrészében, a csalamádében és a zabos-bükkönyben. Tudtommal e sok és jó takarmányt szolgáltató takarmánynövényeket, még eddig egyéb újabb növényekkel nem voltak képesek helyettesíteni és csakis silány talajon, az említett takarmányfélék sehoggy sem diszlenek, van helye baltaczinak, a pimpinellának (vérféjú csabair), a fehér herének, a herefű-vegyületeknek, köles és muharnak. De más növényekkel is úgy vagyunk. Az annyira ajánlott *ricinus* be nem ért. A ki csak számat tartott az oszkerű gazda névre az *Haberland sójababját* par excellence termesztette; én is mentem a divattal a nyolczvanas évek elején, de 4 évi kísérleteim azon tapasztalatra juttattak, hogy míg a sójabab holdankint átlag csak 6 hl. adott, addig a kukorica ugyancsak k. holdankint 48 hl. csövet adott s így a sójabab termelésével felhagyttam. Kiszámítottam, hogy ha helyette tengerit termeszték s annak felet eladom, a pénzért pedig olajpogácsát veszek legalább is kétszer annyi fehérvét és szirt nyerek egy holdon, mintha sójababot termeszték. Hasonló és még kellemtlenebb tapasztalatokat tettek többen; így járt azon barátom, ki *katángot* termelt, de a termést, értékesíteni nem tudta, úgy járt azon szomszéd-gazdám, ki mindenféle különlegesség termelése mellett a buza behordására rá nem ért, míg az egészen ki nem csirázott; így jártam én is, mikor *mustárt* termesztettem, de arra vevőt nem találtam. De hagyjám, az efféle experimentálásoknak van értéke is. Mint az alchimisták egyike, ugyan nem a bölcsék követ, de a porcellánt felfedőzte, úgy a kísérletezésnek, ha bizonyos korlátok között mozog nagy értéke is lehet. Magam is szeretek kísérletezni; többféle gabona, tengeri,

